

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jason Rekulak
HIDDEN PICTURES

Copyright © 2022 by Jason Rekulak

Original artwork © 2022 by Will Staehle and Doogie Horner

This edition is published by arrangement with Sterling Lord Literistic, Inc.
and ANA Sofia

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05278-7



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽEJSON REKULAK

SKRIVENI GATEŽI

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Za Džuli

Pre nekoliko godina ponestajalo mi je novca, i zato sam se prijavila za istraživanje na Univerzitetu Pensilvanije. Uputstva iz pristupne brošure dovela su me do medicinskog centra u zapadnoj Filadelfiji i do ogromne dvorane pune žena između osamnaest i trideset godina starosti. Nije bilo dovoljno stolica, a ja sam došla među poslednjima, pa sam morala da drhteći sednem na pod. Nudili su besplatnu kafu i krofne s čokoladom. Na velikom televizijskom ekranu puštali su komercijalni kviz *Pogodi cenu*, ali su skoro svi prisutni gledali u telefone. Atmosfera je umnogome podsećala na onu u Agenciji za motorna vozila, samo što smo ovde svi bili plaćeni po satu, pa bismo rado čekali i čitav dan.

Doktorica u belom laboratorijskom mantilu ustala je da bi se predstavila okupljenima. Rekla je da se zove Suzan ili Stejsi ili Samanta, i da je naučni saradnik u Kliničkom istraživačkom programu. Pročitala je sva uobičajena odricanja od odgovornosti i upozorenja. Takođe nas je podsetila da će kompenzacija biti izdata u obliku *Amazonovih* poklon-kartica, a ne čekova ili gotovine. Nekoliko prisutnih žena zlovoljno je gundalo, ali meni to nije bilo bitno; imala sam dečka koji će mi otkupiti poklon-karticu za osamdeset centi za dolar.

Suzan (mislim da se zvala Suzan?) na svakih nekoliko minuta prozivala je jedno ime sa svog spiska, pa bi jedna od nas napuštala prostoriju. Nijedna se nije vraćala. Ubrzo je bilo dosta slobodnih stolica, ali sam ostala na podu, pošto sam strahovala da ću povratiti ako se pomerim. Telo me je bolelo, i prožimala me je jeza. Ali pročulo se da neće pregledati ljude pre otpočinjanja programa – što će reći da mi niko neće ispitivati mokraću, meriti puls ili uraditi bilo šta što bi me moglo diskvalifikovati – pa sam ćušnula pilulu *lizinoprila* u usta. Sisala sam je dok se

voštani žuti omotač nije rastvorio. Ispljunula sam je na dlan, izdrobila između palčeva i ušmrkala verovatno trećinu. Dovoljno da se povratim. Ostatak je završio u kesici za kasnije. Prestala sam da drhtim, pa je čekanje na podu postalo manje neprijatno.

Doktorica je, konačno, otprilike dva sata kasnije, prozvala: „Kvin? Malori Kvin?“ Krenula sam prolazom između stolica, vukući tešku zimsku jaknu za sobom. Ništa nije rekla, ako je primetila da sam urađena. Samo me je pitala za godište (devetnaest) i datum rođenja (treći mart), nakon čega je uporedila moje odgovore s podacima sa spiska. Pretpostavljam da je zaključila kako sam dovoljno razborita, pošto me je prove-la lavirintom hodnika dok nismo stigle do male prostorije bez prozora.

Petorica mladića sedela su na stolicama na rasklapanje; svi su zurili u pod, tako da nisam mogla da im vidim lica. Ipak sam pretpostavila da su studenti medicine ili stažisti – svi su nosili lepo ispeglane, mornarsko-plave bolničke radne uniforme, koje kao da su upravo skinute s vešalice.

„U redu, Malori, želeli bismo da stanete u prednji deo sobe, licem prema momcima. Evo ovde, na znak X, baš tu. A sad mi dopustite da vam kažem šta će se desiti, pre nego što vam namaknemo štitnik za oči.“ Videla sam da nosi crni štitnik za oči – meki, pamučni vizir, kakvim je moja majka pokrivala oči pre odlaska na spavanje.

Objasnila mi je da svi muškarci trenutno gledaju u pod – ali da će u sledećih nekoliko minuta posmatrati moje telo. Moj posao je da podignem ruku, ako osetim „muški pogled“ na sebi. Rekla mi je da držim podignutu ruku dokle god osećanje bude trajalo i da je spustim kad ono prestane.

„To će trajati pet minuta, ali ćemo možda želeći da ponovimo eksperiment posle toga. Imate li neko pitanje pre nego što počnemo?“

Nasmejala sam se. „Naravno, da li ste čitali *Pedeset nijansi sive*? Pošto sam prilično sigurna da je ovo dvanaesto poglavlje.“

Pokušala sam da se blago našalim. Suzan se učtivo osmehnula, ali niko od momaka nije reagovao. Svi su petljali s papirima i sinhronizovali štoperice. U učionici je vladala poslovna atmosfera. Suzan mi je namakla masku na oči i podesila opute, da me ne bi previše stezale. „U redu, Malori, da li sam je dobro namestila?“

„Jeste.“

„Jeste li spremni da počnete?“

„Jesam.“

„U tom slučaju, počecemo kad izbrojim do tri. Gospodo, pripremite satove. Jedan, dva, tri.“

Veoma je čudno stajati mirno pet minuta, sa štitnikom preko očiju, u prostoriji u kojoj vlada savršena tišina, znajući da neki tipovi možda gledaju u vaše sise, dupe ili ko zna šta već. Nije bilo zvukova ili indicija koji bi mogli pomoći da pogodim šta se dešava. Ali stvarno sam osetila da me posmatraju. Nekoliko puta sam podigla i spustila ruku. Činilo mi se da pet minuta traje čitav sat. Suzan me je zamolila da ponovim eksperiment kad je vreme isteklo. Što smo i učinili. Zatim je zatražila da ga ponovimo i treći put! I, kad mi je konačno skinula štitnik za oči, svi momci su poustajali sa stolica i počeli da mi aplaudiraju, kao da sam osvojila Oskara.

Suzan mi je objasnila da su izvodili eksperiment čitave nedelje, sa stotinama žena – ali da sam ja prva osoba sa gotovo savršenim rezultatom, da sam sva tri puta signalizirala pogled s tačnošću od 97 procenata.

Naložila je momcima da predahnu. Uvela me je u kancelariju, radi daljeg ispitivanja. Uglavnom ju je zanimalo kako sam znala da muškarcima zure u mene. A meni su nedostajale reči za objašnjenje – jednostavno sam znala. Na periferiji pažnje javljalo mi se neko lepršavo osećanje – neka vrsta šestog čula upozoravala me je na opasnost. Kladam se da ste i vi to osetili, da tačno znate o čemu govorim.

„Takođe, tu je i neka vrsta zvuka.“

Oči su joj se raširile. „Stvarno? Nešto čujete?“

„Ponekad. To je veoma piskav zvuk. Kao kad vam komarac proleće preblizu uva.“

Posegnula je za laptopom, tako brzo da ga je zamalo ispustila. Otkucala je mnogo beležaka, pre nego što me je pitala da li bih bila voljna da se vratim za nedelju dana, zbog dopunskih ispitivanja. Rekla sam da ću se za dvadeset dolara na sat vraćati koliko god puta to bude potrebno. Dala sam joj broj mobilnog. Obećala mi je da će me pozvati da bismo zakazale sastanak – ali sam te noći trampila *ajfon* za pet oksija, pa nije mogla da me pronađe. Nikad više nisam čula za nju.

Džejson Rekulak

* * *

Sada sam čista. Imam milion razloga za kajanje – menjanje *ajfona* je poslednji od njih. Ali ponekad se setim eksperimenta, a to sećanje me suočava s pitanjima. Pokušala sam da pronađem doktoru onlajn, ali nisam znala ni kako se zove. Jednog jutra odvezla sam se autobusom do univerzitetskog medicinskog centra i pokušala da pronađem dvoranu, ali je kompleks izgledao sasvim drugačije. Bilo je mnogo novih zgrada i sve je bilo izmešano. Pokušala sam s guglanjem fraza poput „detekcija pogleda“ i „percepcija pogleda“, ali su svi rezultati govorili da to nisu stvarni fenomeni – da nema dokaza da iko poseduje „oči na potiljku“.

Pretpostavljam da sam kapitulirala pred činjenicom da se eksperiment nije ni dogodio, da je bio samo jedno od brojnih lažnih sećanja, koja sam stekla zloupotrebljavajući *oksikodon*, heroin i druge droge. Moj sponzor Rasel rekao mi je da su lažna sećanja uobičajena pojava među zavisnicima. Reкао je da se zavisnički mozak „seća“ srećnih fantazija, da bi mogao da izbegne bavljenje onim stvarnim – svim sramotnim stvarima koje smo radili da bismo se izdrogirali, svih poganih načina na koje smo povređivali dobre ljude koji su nas voleli.

„Samo poslušaj pojedinosti svoje priče“, napomenuo je Rasel. „Došla si u univerziteti kompleks prestižnog fakulteta iz Lige bršljana. A tamo nikog nije briga što si skroz urađena. Ulaziš u prostoriju punu zgodnih mladih doktora. Oni zatim punih petnaest minuta zure u tvoje telo, da bi te posle toga nagradili ovacijama! Hoću da kažem, uzmi se u pamet, Kvinova! Ne moraš da budeš Sigmund Frojd da bi shvatila o čemu se radi!“

I očigledno je bio u pravu. Prihvatanje činjenice da više ne možete verovati vašem umu jedna je od najtežih stvari u vezi s odvikavanjem. U stvari, morate shvatiti da je vaš mozak postao vaš najveći neprijatelj. Usmeriće vas u pravcu loših odluka, zaobići će logiku i zdrav razum, i izvitoperiti vaša najdragocenija sećanja, pretvarajući ih u nemoguće fantazije.

Ali evo nekih nepobitnih istina:

Zovem se Malori Kvin, i imam dvadeset jednu godinu.

Čista sam osamnaest meseci i mogu pošteno reći da nemam želju za uzimanjem alkohola ili droga.

Odradila sam Dvanaest koraka i predala život gospodaru i spasitelju Isusu Hristu. Nećete me videti kako delim Biblije po ćoškovima, ali mu se svakog dana molim da mi pomogne da ostanem čista, i dosad mi to polazi za rukom.

Živim u Sejf Harboru, u severoistočnoj Filadelfiji, u domu za žene u poodmakloj fazi odvikavanja, pod patronatom grada. Zovemo je „kućom tri četvrtine“, umesto kućom na pola puta, pošto smo sve dokazano čiste, zbog čega uživamo mnogo ličnih sloboda. Kupujemo namirnice, kuvamo hranu i nemamo mnogo iritantnih pravila.

Od ponedeljka do petka pomažem učiteljima u Tetka Bekinoj akademiji za brigu o deci, miševima punoj kući, sa šezdesetoro mališana, u dobi od dve do pet godina. Provela sam dobar deo života menjajući pelene, deleći keks i puštajući *Ulicu Sezam* s DVD-ja. Posle posla idem na trčanje, a posle njega na sastanak, ili ostajem u Sejf Harboru, sa cimerkama, i sve gledamo filmove na kanalu *Holmark*, kao što su *Jedrenje ka ljubavi* ili *Zauvek u mom srcu*. Smejte se koliko god hoćete, ali vam garantujem da, ako uključite kanal *Holmark*, nikad nećete videti prostitutku koja ušmrkava linije belog praha. Gledam ga zato što ne želim da takvi prizori zauzimaju prostor u mom umu.

Rasel je pristao da me sponzoriše zato što sam se bavila trčanjem na duge pruge, a on je dugo trenirao sprintere. Bio je pomoćni trener američkog olimpijskog tima, na Letnjim olimpijskim igrama 1988. Nakon toga je vodio timove Arkanzasa i Stenforda, na Nacionalnom atletskom prvenstvu. Time se bavio dok nije pregazio prvog komšiju, pod dejstvom meta. Odležao je pet godina zbog ubistva iz nehata, nakon čega se zaređio i postao sveštenik. Sada sponzoriše pet do šest zavisnika istovremeno. Uglavnom se radi o posrnulim atletičarima, poput mene.

Nadahnuo me je da ponovo počnem s treningom (zvao je to „trčanje ka odvikavanju“). Svake nedelje menjao mi je režim treninga, kombinujući dugo trčanje s jakim sprintovima pored reke Šajlkil, dizanjem tegova i vežbanjem u lokalnom Udruženju mladih hrišćana. Rasel je bio šezdesetosmogodišnjak, s veštačkim kukom, ali je još dizao sto kilograma s klupe, a vikendima je trenirao sa mnom. Ohrabrivao me je i zaspao smernicama. Iznova me je podsećao na to da žene trkači ne dostižu vrhunac pre dvadeset pete, i da su najbolje trkačke godine preda mnom.

Džejson Rekulak

Takođe me je ohrabrivao da planiram budućnost – da počnem iz početka, u novom okruženju, daleko od starih prijatelja i navika. Zbog toga mi je zakazao intervju za posao kod Teda i Kerolajn Maksvel – prijatelja njegove sestre, koja se nedavno odselila u Spring Bruk, Nju Džerzi. Tražili su dadilju, koja bi pazila na njihovog petogodišnjeg sina Tedija.

„Tek što su se doselili iz Barselone. Tata radi s kompjuterima. Ili se bavi biznisom? Zaboravio sam pojedinosti, ali radi nešto što donosi dobre prihode. Bilo kako bilo, doselili su se ovamo, pa Tedi – klinac, a ne tata – može na jesen da krene u školu. U predškolsko. Stoga žele da budeš s njima do septembra. Ako sve bude kako treba. Ko zna? Možda će te zadržati.“

Rasel je insistirao na tome da me odveze na intervju. On je jedan od onih tipova koji se uvek oblače za teretanu, čak i kad ne vežbaju. Danas je odenuo crnu *adidas* trenerku, s belim patikama. Prevezli smo se džipom preko Mosta Bena Frenklina, u levoj traci. Preticali smo ostale učesnike u saobraćaju, a ja sam grčevito stiskala „kakvo sranje“ ručku i zurila u krilo, da ne bih odlepila. Kola mi ne pričaju. Svuda putujem autobusom i podzemnom železnicom, a ovo mi je prvi izlazak iz Filadelfije posle gotovo godinu dana. Činilo mi se da letim na Mars, iako smo prešli samo šesnaest kilometara po predgrađima.

„Šta nije u redu?“, pitao je Rasel.

„Ništa.“

„Napeta si. Opusti se.“

Ali kako da se opustim kad nas ogromni autobus pretiče s desne strane? Liči na Titanik na točkovima, i tako je blizu da bih mogla da ga dođirnem ako bih ispružila ruku kroz prozor. Čekala sam da prođe, kako bismo mogli da razgovaramo bez vike.

„Šta znaš o mami?“

„Zove se Kerolajn Maksvel. Ona je doktorka u bolnici za ratne veterane, u kojoj radi moja sestra Dženi. Tako sam došao do njenog imena.“

„Koliko zna o meni?“

Slegnuo je ramenima. „Zna da si osamnaest meseci čista, i da imaš moju najprofesionalniju preporuku.“

„Nisam to mislila.“

„Ne brini. Ispričao sam joj tvoju priču, od početka. Jedva čeka da te upozna.“ Sigurno sam izgledala skeptično, zato što je nastavio: „Ova žena zarađuje za život radeći sa zavisnicima, s vojnim veteranima. Govorim o mornaričkim fokama, sa stvarno zajebanim ratnim traumama iz Avganistana. Ne želim da me pogrešno shvatiš, ali tvoja priča deluje bezazleno u poređenju s njihovim.“

Neki dripac je izbacio plastičnu kesu kroz prozor džipa. Nismo imali prostora za skretanje, pa smo je udarili brzinom od devedeset kilometara na sat. Rasel je samo pojačao hlađenje u automobilu, iako je zvuk udarca o staklo bio uporediv s eksplozijom bombe. Nisam podizala pogled s vlastitog krila dok nisam čula kako auto usporava i osetila blago skretanje na izlaznoj rampi.

Spring Bruk je jedna od malih naseobina u južnom Džerziju, koje postoje još od Američke revolucije. Pun je kolonijalnih i viktorskih kuća, s američkim zastavama, koje vise s verandi. Ulice su presvučene glatkim asfaltom, a trotoari besprekorni. Nigde nije bilo ni trunke đubreta.

Rasel je spustio prozore kad smo zastali na semaforu.

„Da li si čula?“, pitao je.

„Ništa ne čujem.“

„Upravo tako. Mirno je. Ovo je savršeno mesto za tebe.“

Uključilo se zeleno svetlo, pa smo se povezli pored tri bloka radnji i restorana – tajlandska hrana, radnja sa smutijima, veganska pekara, obdanište za pse i studio joge. Tu je bila i „Matematička vežbaonica“ i mala knjižara i kafić. I naravno *Starbaks*, sa stotinu tinejdžera i predtinejdžera, koji su čačkali *ajfone*. I svi su ličili na klince u reklamama za *Target*; nosili su šarenu odeću, i potpuno novu obuću.

Rasel je skrenuo u sporednu uličicu. Prolazili smo pored niza savršenih prigradskih kuća. Visoko, dostojanstveno drveće pravilo je hladovinu na trotoarima, i ispunjavalo blok bojama. Znaci s krupnim slovima upozoravali su OVDE ŽIVE DECA – USPORITE! Na raskrsnici u obliku krsta dočekao nas je nasmejani saobraćajac, u neonskoj bezbednosnoj jakni. Dao nam je znak da prodemo. Sve oko nas je bilo toliko savršeno da sam imala utisak kako smo nasred filmskog seta.

Rasel se konačno zaustavio na ivici kolovoza, u senci žalosne vrbe. „U redu, Kvinova, da li si spremna?“

Džejson Rekulak

„Ne znam.“

Spustila sam vizir i osmotrila svoj odraz na ogledalcetu. Po Raselovom savetu, odenula sam se kao vaspitačica u letnjem kampu, sa zelenim duksom, kaki šortsem i besprekorno belim platnenim patikama. Imala sam dugu kosu, koja mi je sezala do pasa, ali sam juče poklonila konjski rep dobrotvornom društvu za lečenje od raka. Ostala mi je samo sportska crna punđa. Samojoj sebi delovala sam neprepoznatljivo.

„Daću ti dva besplatna saveta“, rekao je Rasel. „Prvo, postaraj se da kažeš kako je dete nadareno.“

„Na osnovu čega?“

„Nije bitno. Sva deca u ovom gradu su nadarena. Samo pronađi neki način da umetneš tu opasku u razgovor.“

„U redu. Šta je drugi savet?“

„Pa, ako intervju pođe naopako? Ili ako ti deluju neodlučno? Uvek možeš da im ponudiš ovo.“

Otvorio je pregradak za rukavice i pokazao nešto što stvarno nisam želela da unesem u tuđu kuću.

„O, Rasele. Ne znam.“

„Uzmi ga, Kvinova. Razmišljaj o njemu kao o adutu. Ne moraš da ga odigraš, ali će ti možda biti potreban.“

Čula sam dovoljno strašnih priča na odvikavanju da bih znala da je verovatno u pravu. Uzela sam glupavu stvar i gurnula je duboko u torbu.

„Dobro“, rekla sam. „Hvala ti što si me dovezao.“

„Slušaj. Pričekaću te u *Starbaksu*. Pozovi me kad završiš, pa ću te odvesti natrag.“

Insistirala sam na tome da sam dobro, da mogu da se vratim vozom u Fili, i da bi trebalo da se odveze kući pre nego što počnu gužve na putevima.

„U redu, ali pozovi me kad završiš“, rekao je. „Hoću da čujem čitavu priču, sa svim pojedinostima, jel' važi?“

Izašla sam iz auta i zakoračila u toplo i vlažno junsko popodne. Rasel je zatrubio u odlasku. Izgledalo je da nemam kuda do napred. Kuća Makselovih bila je velika klasična viktorijanska dvospratnica, obojeno u žuto, sa belim obrubima. Široka veranda pružala se oko čitave kuće, s pletenim nameštajem i žardinijerama punim žutog cveća – krasuljaka i begonija. Imanje se nalazilo tik uz veliku šumu – ili možda park? – pa se ulica orila od ptičje pesme. Slušala sam zujanje, cvrčanje i piskanje insekata.

Pošla sam kamenom popločanom stazom i popela uz stepenice na verandi. Pozvonila sam. Dečaćić mi je otvorio vrata. Zbog narandžasto-crvene kose koja je štrčala uvis, podsećao me je na lutku trola.

Čučnula sam da bih ga pogledala ravno u oči.

„Kladim se da se zoveš Tedi.“

Počastio me je stidljivim osmehom.

„Ja sam Malori Kvin. Da li su tvoji...“

Okrenuo se i ustrčao uz stepenice, koje su vodile na prvi sprat. Nestao je s vidika.

„Tedi?“

Nisam znala šta da radim. Ispred mene je bilo malo predsoblje, i hodnik koji je vodio u kuhinju. Videla sam trpezariju (levo) i dnevnu sobu (desno), kao i predivne podove od borovine (svuda). Zapahnula me je prijatna svežina centralnog klima-uređaja. Osetila sam blagi miris sredstva za održavanje drveta, kao da je neko upravo izglancao podove. Sav nameštaj je izgledao savremeno i novo, kao da je upravo donesen iz prodavnice.

Pritisnula sam zvono, ali nisam čula nikakav zvuk. Pritisnula sam ga još tri puta, sa istim učinkom.

„Zdravo!“

Na drugom kraju kuće, u kuhinji, ugledala sam siluetu žene koja se okrenula ka meni.

„Malori? Jeste li to vi?“

Džejson Rekulak

„Jesam! Zdravo! Pokušala sam sa zvoncem, ali...“

„Znam, oprostite. Popravićemo ga.“

Zaputila se ka meni da mi poželi dobrodošlicu, pre nego što sam stigla da se zapitam kako je Tedi znao da dolazim. Nikad nisam videla nikog ko se kretao s toliko otmenosti – koračala je bešumno, kao da jedva dodiruje pod. Bila je visoka, vitka i plava, s bledom kožom i mekim crtama, koje su delovale preterano delikatno za ovaj svet.

„Ja sam Kerolajn.“

Pružila sam ruku, ali me je ona pozdravila zagrljajem. Bila je jedna od onih osoba koje zrače toplinom i saosećajnošću. Stiskala me je trenutak duže nego što je to bilo neophodno.

„Tako mi je drago što ste stigli. Rasel nam je ispričao mnogo divnih stvari o vama. Da li ste stvarno osamnaest meseci čisti?“

„Osamnaest i po.“

„Neverovatno. Posle svega kroz šta ste prošli? To je izuzetno dostignuće. Imate sve razloge da se ponosite sobom.“

Zabrinula sam se da ću se rasplakati, zato što nisam očekivala da će me pitati za odvikavanje i pre nego što sam zakoračila u kuću. Ali laknulo mi je kad sam to prebrodila, kad sam spustila sve najgore karte na sto.

„Nije bilo lako, ali je svakog dana sve lakše.“

„To je upravo ono što govorim svojim pacijentima.“ Uzmakla je za korak, osmotrila me od glave do pete i osmehnula se. „A pogledajte se sada! Zdravi ste, blistate!“

U kući je vladala temperatura od prijatnih i hladnjikavih dvadeset stepeni – što je bilo dobrodošlo osveženje posle boravka na vlažnom i sparnom vremenu. Sledila sam Kerolajn. Prošle smo pored stepenica i ispod odmorišta na prvom spratu. Ušle smo u kuhinju punu prirodne svetlosti, koja je ličila na kulisu emisije o kulinarstvu na *Fud networku*. Videla sam veliki i mali frižider, kao i šporet na gas sa osam gorionika. Sudopera je bila dovoljno prostrana da zahteva dve slavine. Bilo je i na desetine fioka i ormarića, različitih oblika i veličina.

Kerolajn je otvorila vratanca. Shvatila sam da je to treći frižider, minijaturan, i pun hladnih pića. „Da vidimo, imamo kiselu vodu, vodu s kokosom, ledeni čaj...“

„Volim kiselu vodu.“ Okrenula sam se da bih se divila zidu, prekrivenom prozorima, s pogledom na zadnje dvorište. „Ovo je divna kuhinja.“

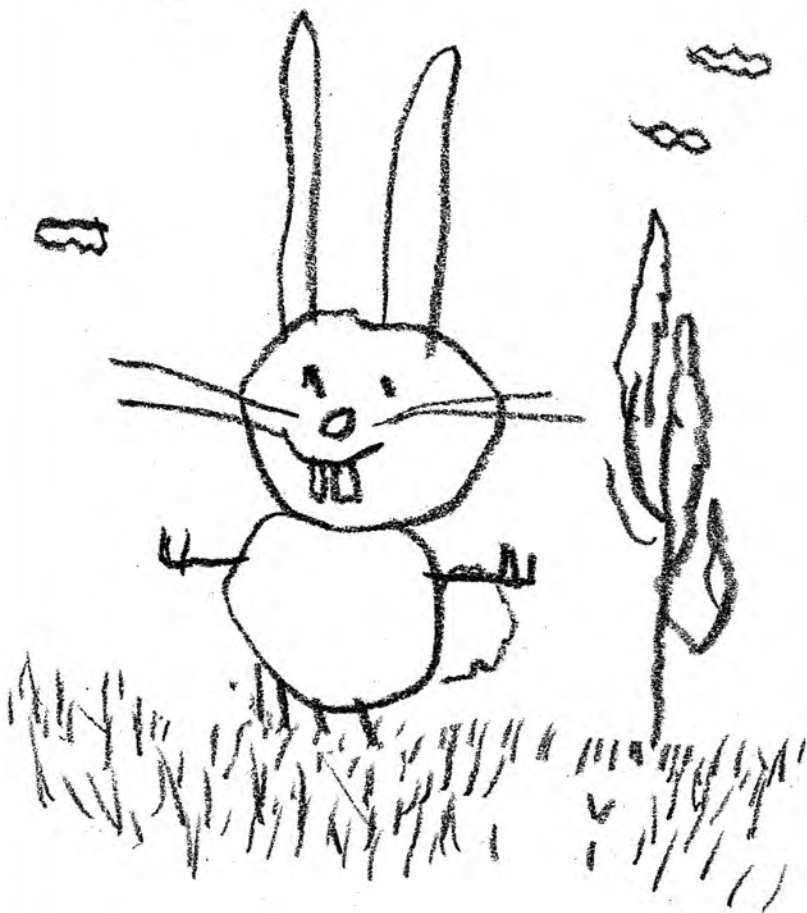
„Ogromna je, zar ne? Prevelika je za troje ljudi. Ali zaljubili smo se u ostatak kuće, pa smo se odlučili za nju. Jeste li primetili da je park odmah iza nje? Tedi voli da skita po šumi.“

„To zvuči zabavno.“

„Ali stalno ga pregledamo zbog krpelja. Mislila sam da mu kupim ogrlicu protiv buva.“

Prinela je čašu aparatu za led, koji je zazveckao. Taj zvuk je podsećao na vetrova zvona na verandi. Iz njega je ispalo desetak kristalnih perli. Imala sam utisak da prisustvujem magičnom triku. Napunila je čašu kiselim vodom. „Da li ste raspoloženi za sendvič? Mogu li nešto da vam spremim?“

Odmahnula sam glavom, ali je Kerolajn ipak otvorila veliki frižider, otkrivajući švedski sto namirnica. Ugledala sam boce pune običnog i sojinog mleka, pakovanja smeđih jaja iz slobodnog uzgoja, velike tegle pesta, humusa i salsa freske. Bilo je kolutova sira i boca kefira, kao i belih kesa punih lisnatog zelenog povrća. I voća! Džinovsko pakovanje jagoda i borovnica, kupina i malina, dinja i ananas-dinja. Kerolajn je posegnula za kesom mladih šargarepa i teglom humusa, i laktom zatvorila frižider. Pažnju mi je privukao dečji crtež na vratima, sirov i nevešt portret zeca. Pitala sam da li je Tedijev. Kerolajn je klimnula. „Traži ljubimce, posle samo šest nedelja u kući. Rekla sam da se još nismo ni raspakovali.“



„Čini mi se da je nadaren“, prokomentarisala sam. I istog časa sam se zabrinula da sam zazvučala usiljeno, da sam prebrzo rekla previše toga.

Ali Kerolajn se složila sa mnom!

„Da, definitivno. Nesumnjivo je napredan, u poređenju s vršnjaci-
ma. Svi to kažu.“

Sele smo za mali sto za ručavanje, u niši za doručak. Predala mi je komad papira. „Moj suprug je otkucao neke smernice. Ništa previše ša-šavo, ali da od početka znamo na čemu smo.“

KUĆNA PRAVILA

1. Nema droga.
2. Nema pića.
3. Nema pušenja.
4. Nema vulgarnosti.
5. Nema ekrana.
6. Nema crvenog mesa.
7. Nema brze hrane.
8. Nema poseta bez dozvole.
9. Nema Tedijevih fotografija na društvenim medijima.
10. Nema religije ili praznoverja. Podučavajte nauku.

Ispod otkucanog spiska bilo je jedanaesto pravilo, dopisano prefinje-
nim ženskim rukopisom:

Zabavljajte se! 😊

Kerolajn je počela da se izvinjava zbog pravila i pre nego što sam ih pročitala. „Ne pridržavamo se broja sedam. U redu je ako poželite da napravite kolače, ili kupite sladoled Tediju. Samo nema gaziranih napi-taka. I moj suprug insistira na broju deset. On je inženjer. Radi na ra-zvoju tehnologije. Nauka, zbog toga, zauzima veoma važno mesto u na-šoj porodici. Ne molimo se i ne slavimo Božić. I čak ne kažemo bog te blagoslovio* kad neko kine.“

* *God bless you* – fraza koja se koristi na engleskom govornom području.

Džejson Rekulak

„A šta kažete?“

„*Gesundheit*. Ili 'Nazdravlje'. To ima isto značenje.“

Njen glas je bio prožet tonom izvinjenja. Videla sam da gleda u zlatni krstić, koji mi je visio o vratu – majčin dar povodom prve pričesti. Objasnila sam Kerolajn da kućni red neće predstavljati problem. „Tedijeva religija je vaša, a ne moja stvar. Ovde sam samo da bih detetu pružila sigurno, brižno i ohrabrujuće okruženje.“

Izvesno vreme razgovarale smo o poslu i odgovornostima, ali Kerolajn nije postavljala mnogo pitanja lične prirode. Rekla sam joj da sam odrasla u južnoj Filadelfiji, u Ulici Šank, severno od stadiona. Živela sam s majkom i mlađom sestrom, i čuvala decu svim porodicama u bloku. Pohađala sam Srednju školu Sentral, i dobila punu atletsku stipendiju na Pen stejtu, kad mi je život iskočio iz šina. Rasel je sigurno ispričevao ostatak priče Kerolajn, zato što nije tražila da govorim o ružnim stvarima.

Umesto toga je samo rekla: „Hoćemo li da potražimo Tedijsa? Da vidimo kako ćete se vas dvoje slagati?“

Utočište je bilo odmah pored kuhinje – prijatna, neformalna porodična prostorija, sa kaučom, sandukom punim igračaka i mekanim tepihom. Židovi su bili pokriveni policama s knjigama i uramljenim posterima njujorške Metropolitene opere – *Rigoletto*, *Pajaci* i *Travijata*. Kerolajn je objasnila da su to tri najdraže opere njenog supruga, i da su redovno posećivali Linkoln centar pre Tedijevog dolaska na svet.

Dečak je ležao potbuške na tepihu, sa spiralno povezanom sveskom i žutim bojicama. Podigao je glavu, s vragolastim osmehom, kad sam se pojavila, samo da bi se odmah vratio umetničkom radu.

„Pa, zdravo po drugi put. Da li nešto crtaš?“

Teatralno je slegnuo ramenima. Još se stideo da mi odgovori.

„Mediću, srculence“, oglasila se Kerolajn. „Malori te je nešto pitala.“

Ponovo je slegnuo ramenima i približio lice papiru, dok ga gotovo nije dodirivao nosom. Izgledalo je kao da pokušava da nestane u njemu. Levom rukom je posegnuo za olovkom.

„O, vidim da si levoruk!“, rekla sam. „I ja sam!“

„To je česta osobina svetskih vođa“, rekla je Kerolajn. „Barak Obama, Bil Klinton, Ronald Regan – svi su levoruki.“